

**ТАЪЛИМОТИ
МАСЕХЌ**

Фехрист

1. Навиштаҳои Пок

2. Худо

- 2.1. Худои Падар
- 2.2. Худои Писар
- 2.3. Худои Рӯҳи Пок

3. Одам

4. Начот

- 4.1. Қарори Худо
- 4.2. Зодашавии дубора
- 4.3. Сафедшавӣ
- 4.4. Покшавӣ
- 4.5. Дилпурӣ нисбати начот
- 4.6. Ҷудошавӣ аз гуноҳ

5. Ҷамоат

- 5.1. Ҷамоати умумичаҳонӣ
- 5.2. Ҷамоати маҳаллӣ

6. Фариштагон

- 6.1. Фариштагони пок
- 6.2. Фариштагони афтода

7. Охирзамон

- 7.1. Марг
- 7.2. Ба осмон бурда шудани ҷамоат
- 7.3. Давраи тангӣ
- 7.4. Омадани дуввуми Масеҳ ва Подшоҳии ҳазорсола
- 7.5. Доварии гумроҳшудагон
- 7.6. Ҷовидонӣ

Илова

Нишонаҳои бовар кардани рост ва начотбахш

1. Навиштаҳои Пок

Мо таълим медиҳем, ки Навиштаҳои Пок (Китоби Муқаддас) паёмест, ки аз ҷониби Худо ба одамон навишта шудааст. Ҳамин тавр 66 китоби Навиштаҳои ба воситаи Рӯҳи Пок ба мо додашуда Сухани пурраи Худоро ташкил медиҳад. Ҳамаи бахшҳои Навиштаҳо баробар илҳами Худо доранд¹.

“Ва пеш аз ҳама чиз инро бидонед, ки ҳеҷ як нубуввати Навиштаҳо тафсири шахсиро раво намедонад; зеро ки ҳаргиз нубувват ба ҳасби иродаи одамизод ба забон ронда нашудааст, балки муқаддасони Худо, бо таҳриқи Рӯҳулқудс, онро ба забон рондаанд” (2 Пет. 1:20,21).

Мо таълим медиҳем, ки Сухани Худо ба ростӣ паёми Худост². Он таълимоти Худо буда, ҳар калимааш³ аз рӯи илҳами Худост. Дар матни аслиаш тамоман бенуқсон, беғалат ва аз рӯи илҳами Худост. Мо таълим медиҳем, ки маънои таърихии ҳар калима дар Навиштаҳо аҳамият дорад. Ин бовариро ба он тасдиқ мекунад, ки дар китоби Ҳастӣ офариниш аз ҷониби Худо дар шаш рӯзи воқеӣ ба амал оварда шудааст⁴.

“Тамоми Навиштаҳо аз рӯи илҳами илоҳист ва барои омӯзиш, барои мазаммат, барои ислоҳ, барои ҳидоят ба роҳи адолат ғоиданок аст” (2 Тим. 3:16).

Мо таълим медиҳем, ки Навиштаҳо ягона роҳнамои беғалати боварӣ ва зиндагии ҳаррӯза аст⁵.

¹ 1 Қўр. 2:7-14; 2 Пет. 1:20-21

² 1 Қўр. 2:13; 1. Тас.1:13

³ 2Тим. 3:16

⁴ Ҳас. 1:31; Хур. 31:17

⁵ Мат.5:18; 24:35; Юх.10:35; 16:12,13; 17:17; 1Қўр. 2:13; 2Тим. 3:15-17; Ибр.4:12; 2Пет.1:20,21

*“Онҳоро бо ростии Худ тақдис кун: каломи Ту ростист”
(Юҳ. 17:17).*

Мо таълим медиҳем, ки Худо дар Сухани навишташудаи Худ ба воситаи раванди муаллифии дутарафа сухан меронад. Рӯҳи Пок муаллифони инсониро чунон назорат кард, ки онҳо ба воситаи хусусиятҳои шахсӣ ва услуби гуногуни навишт Сухани Худоро барои одамон⁶ пурра ё қисман бе ягон хато гирд оварда навиштанд⁷.

*“Зеро ки ба ростӣ ба шумо мегӯям: то осмон ва замин фано нашавад, ҳеҷ як ҳарфе ва ё нуқтае аз Таврот ба фано нахоҳад рафт, то даме ки ҳамааш иҷро шавад”
(Мат. 5:18).*

Мо таълим медиҳем, ки агарчи якчанд мавриди истифодаи ягон порчаи додашудаи Навиштаҳо ҳастанд, танҳо як маънидоди ҳақиқӣ вучуд дорад. Маънои Навиштаҳо бояд ба воситаи истифодаи усули маънидоди таърихӣ ва калима ба калима дар партави Рӯҳи Пок дарёфт карда шавад⁸. Ин ҷавобгарии боваркардагон аст, ки мақсад ва маънои Навиштаҳоро бо диққат муқаррар карда, дарк намоянд, ки истифодаи мувофиқ ба тамоми наслҳо ҳатмӣ аст. Бо вучуди ин, ҳақиқати Навиштаҳо одамонро ҳукм мекунад; одамон ҳаргиз онро ҳукм намекунанд.

“Агар касе хоҳад иродаи Ҷиро ба амал оварад, дар бораи ин таълим хоҳад донист, ки оё он аз Худост, ё ки Ман аз Худ сухан мегӯям” (Юҳ. 7:17).

⁶ 2 Пет. 1:20,21

⁷ Мат.5:18; 2 Тим. 3:16

⁸ Юҳ. 7:17;16:12-15; 1 Кор. 2:7-15; 1 Юҳ. 2:20

2. Худо

Мо таълим медиҳем, ки танҳо як Худои зинда ва ҳақиқӣ вучуд дорад¹, Рӯҳи ҷовид, ҳамадон², сифатҳояш комил, дар зоташ ягона, ҷовидона дар се шахс - Падар, Писар, ва Рӯҳи Пок³ - мавҷуд буда, ҳар яки онҳо баробар сазовори парастииш ва итоат мебошанд.

“Файзи Исои Масеҳи Худованд, ва муҳаббати Худо, ва ширкати Рӯҳулқудс бо ҷамаатон бод. Омин”

(2Кӯр. 13:13).

2.1. Худои Падар

Мо таълим медиҳем, ки Худои Падар, шахсияти аввалини Ягонагии Сегона, тамоми чизҳоро мувофиқи ният ва файзи Худ роҳбарӣ мекунад ва ба тартиб меорад⁴. \bar{U} Офаридгори ҳама чиз аст⁵. Ҳамчун ягона ҳокими комил ва қудратманд дар коинот, \bar{U} дар офариниш, пешбинӣ ва наҷотдиҳӣ мустақил аст⁶. Падарии \bar{U} ҳам мавқеашро дар Ягонагии Сегона ва ҳам муносибаташро бо одамизод дар бар мегирад. Чун Офаридгор \bar{U} барои тамоми одамон Падар аст⁷, вале фақат барои боваркардагон Падари рӯҳонист⁸. \bar{U} ҳар он чиро, ки рӯй медиҳад, барои ҷалоли Худ муқаррар кардааст⁹. \bar{U} доимо тамоми офаридаҳо ва ҳодисаҳоро дастгирӣ мекунад, равона месозад ва идора менамояд¹⁰. Дар мустақилияти Худ \bar{U} на

¹ Тақ. Шар. 6:4; Иш. 45:5-7; 1 Қӯр. 8:4

² Юх. 4:24

³ Мат. 28:19; 2 Қӯр. 13:13

⁴ Заб. 144:8,9; 1 Қӯр. 8:6

⁵ Ҳас. 1:1-31; Эфс. 3:9

⁶ Заб. 102:19; Рум. 11:36

⁷ Эфс. 4:6

⁸ Рум. 8:14; 2 Қӯр. 6:18

⁹ Эфс. 1:11

¹⁰ 1 Вақ. 29:11

ангезандаи гуноҳ асту на тарафдори он¹¹, ва ҷавобгарии офаридаҳои ахлоқдор ва ақлдорро маҳдуд намекунад¹². \bar{U} бо меҳрубонии Худ аз азал ононеро баргузидааст, ки мансубони \bar{U} хоҳанд буд¹³. \bar{U} аз гуноҳ ҳамаи ононеро начот медиҳад, ки назди \bar{U} ба воситаи Исои Масеҳ меоянд. \bar{U} ононеро чун мансубони Худ қабул мекунад, ки назди \bar{U} меоянд; ва \bar{U} мансубонашро қабул карда, Падари онҳо мешавад¹⁴.

“Лекин ба онҳое ки \bar{U} ро қабул карданд ва ба исми \bar{U} имон оварданд, қудрат дод, ки фарзандони Худо гарданд”
(Юҳ. 1:12).

2.2. Худои Писар

Мо таълим медиҳем, ки Исои Масеҳ, шахсияти дуёми Ягонагии Сегона, дорои ҳамаи хосиятҳои Худост ва бинобар ин \bar{U} бо Падар ҷовидона дар моҳият якхела мебошад¹⁵.

“Ман ва Падар як ҳастем” (Юҳ. 10:30).

Мо таълим медиҳем, ки Худои Падар “осмону замин ва тамоми он чиро ки дар онҳост”, мувофиқи иродаи Худ, ба воситаи Писари Худ, Исои Масеҳ, офаридааст, ки бо \bar{U} тамоми чизҳо ҳастӣ ва амали худро давом медиҳанд¹⁶.

“Ҳама чиз ба воситаи \bar{U} ба вуҷуд омад, ва ҳар он чи вуҷуд ёфт, бе \bar{U} вуҷуд наёфт.” (Юҳ. 1:3)

Мо таълим медиҳем, ки дар таҷассум (дар ҷисм зоҳир шудани Худо, одам шудани Худо) Масеҳ аз бартарихи Худои Худ даст

¹¹ Ҳаб. 1:13

¹² 1 Пет. 1:17

¹³ Эфс. 1:4-6

¹⁴ Юҳ. 1:12; Рум. 8:15; Ғал. 4:5; Ибр. 12:5-9

¹⁵ Юҳ. 10:30; 14:9

¹⁶ Юҳ. 1:3; Кўл. 1:15-17; Ибр. 1:2

кашид, на ин ки аз моҳияти Худоии худ дар дараҷот ё навъ. Дар таҷассуми Худ шахсияти дуҷоми ҷовидонаи вучуддоштаи Ягонагии Сегона тамоми хусусиятҳои зарурии инсониро қабул намуда, ҳамин тавр Худо-Одам шуд¹⁷.

“Зеро ки дар ӯ тамоми пуррагии Илоҳият ҷисман сокин аст” (Қўл. 2:9).

Мо таълим медиҳем, ки Исои Масеҳ табиати одамӣ ва табиати Худоиро дар ягонагии ҷудонашаванда нишон медиҳад¹⁸.

“Ва ту, эй Байт-Лаҳми Эфрот, ки дар миёни хонаводаҳои Яҳудо аз ҳама ҷавонтарӣ! Аз ту барои Ман Ҳокиме дар Исроил хоҳад баромад, ва баромади ӯ аз қадим, аз айёми азал аст” (Мик. 5:2).

Мо таълим медиҳем, ки Худованд Исои Масеҳ аз бокира ба дунё омадааст¹⁹. ӯ Худои дар ҷисм зохиршуда буд²⁰. Мақсади таҷассум ошкор намудани Худо, бозхаридани одамизод ва ҳукмронӣ бар Подшоҳии Худо буд²¹.

“Зеро ки кўдаке барои мо таваллуд ёфт, Писаре ба мо дода шуд, ва салтанат бар дўши ӯ хоҳад буд, ва номи ӯ Аҷиб, Мушовир, Худои Ҷаббор, Падари ҷовид, Мири осоиштагӣ хонда хоҳад шуд” (Иш. 9:6).

Мо таълим медиҳем, ки дар таҷассум шахсияти дуҷоми Ягонагии Сегона ҳуқуқи бо Худо баробар буданро барканор гузошта, ба сурати ғулом даромад, дар ҳоле ки ҳаргиз аз сифатҳои Худоии Худ даст накашида буд²².

¹⁷ Фил. 2:5-8; Қўл. 2:9

¹⁸ Мик. 5:2; Юх. 5:23; 14:9,10; Қўл. 2:9

¹⁹ Иш. 7:14; Мат. 1:23,25; Лук. 1:26-35

²⁰ Юх. 1:1,14

²¹ Заб. 2:7-9; Иш. 9:6; Юх. 1:29; Фил. 2:9-11; Ибр. 7:25,26; 1 Пет. 1:18,19

²² Фил. 2:5-8

“Зеро дар шумо низ бояд айни ҳамон ҳиссиёт бошад, ки дар Исои Масеҳ буд, ки Ҷ, бо вучуди он ки дар сурати Худо буд, бо Худо баробар буданро ҳарисона барои Худ нигоҳ надошт. Балки Худро кам дониста, ба сурати гулом даромад ва ба одамон монандӣ пайдо карда, ба зоҳир мисли одамизод шуд, ва Худро фурутан сохта, то вақти мурдан, то дами марги салиб фармонбардор буд”
(Фил. 2:5-8).

Мо таълим медиҳем, ки Худованд Исои Масеҳ ба воситаи рехтани хуни Худ ва марги фидокорона дар салиб халосии моро ба анҷом расонд. Марги Ҷ ихтиёрӣ, ивазкунанда, оштидиҳанда ва раҳокунанда буд²³.

“Ҷ шахсан гуноҳҳои моро дар Бадани Худ ба дор бардошт, то ки мо аз гуноҳҳо фориғ шуда, барои адолат зиндагӣ кунем: шумо аз ҷароҳатҳои Ҷ шифо ёфед” (1 Пет. 2:24).

Мо таълим медиҳем, ки дар асоси таъсири марги Худованд Исои Масеҳ гунаҳкори боваркарда аз ҷазо, лаънат, қудрат, ва ягон рӯз аз ҳузури худи гуноҳ озод мешавад. Боваркарда росткор ҳисобида шуда, зиндагии ҷовидонӣ ёфт ва ба оилаи Худо қабул шуд²⁴.

“Лекин Худо муҳаббати худро нисбат ба мо бо ҳамин исбот мекунад, ки ҳангоме ки ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд. Пас, алалхусус алҳол, ки бо Хуни Ҷ сафед шудаем, ба воситаи Ҷ аз газаб наҷот хоҳем ёфт”
(Рум. 5:8-9).

Мо таълим медиҳем, ки ба воситаи растохези воқеӣ ва ҷисмонии Ҷ сафедшавии мо тасдиқ карда шуд. Ҷ ҳозир назди дасти

²³ Юх. 10:15; Рум. 3:24,25; 5:8; 1 Пет. 2:24

²⁴ Рум. 3:25; 5:8,9; 2 Қўр. 5:14,15; 1 Пет. 2:24; 3:18

рости Падар ба боло шудааст, ва ҳоло дар он чо чун шафоатгар ва саркоҳини мо миёнаравӣ мекунад²⁵.

“Эй фарзандонам! Инро ба шумо менависам, то ки шумо гуноҳ накунед; ва агар касе гуноҳ кунад, мо ба ҳузури Падар Шафоатгаре дорем, ки Исои Масеҳи Одил аст”
(1Юх. 2:1).

Мо таълим медиҳем, ки дар бархостани Исои Масеҳ аз мурдагон Худо Худои Писари Худро тасдиқ намуда, исбот кард, ки Худо марги Масеҳро дар салиб чун фидия мақбул донистааст. Растохези ҷисмони Исо ҳамчунин кафолати растохези оянда барои тамоми боваркардагон аст²⁶.

“Ки Ў ба сабаби гуноҳҳои мо таслим карда шуд ва аз барои сафед кардани мо эҳё гардид” (Рум. 4:25).

Мо таълим медиҳем, ки Исо барои ба осмон гирифтани ҷамоат, ки бадани Ўст, хоҳад баргашт ва бо ҷамоати Худ дар ҷалол баргашта, Подшоҳии ҳазорсолаи худро дар замин барқарор хоҳад кард²⁷.

Ҳамин ки инро гуфт, боло бурда шуд, ва онҳо менигаристанд, ва абре Ўро аз пеши назари онҳо гирифта бурд. Чун Ў боло мебаромад, ва онҳо ба осмон менигаристанд, ногоҳ ду марди сафедпӯш назди онҳо пайдо шуданд. Ва гуфтанд: “Эй мардони Ҷалил! Чаро ин чо истода, сӯи осмон нигаронед? Ҳамин Исо, ки аз пеши шумо ба осмон боло бурда шуд, чӣ тавре ки Ўро сӯи осмон равона дидед, боз ҳамон тавр хоҳад баргашт”
(Аъм. 1:9-11).

²⁵ Мат. 28:6; Лук. 24:38,39; Аъм. 2:30,31; Рум. 4:25; 8:34; Ибр. 7:25; 9:24; 1 Юх. 2:1

²⁶ Юх. 5:26-29; 14:19; Рум. 4:25; 6:5-10; 1 Қўр. 15:20,23

²⁷ Аъм. 1:9-11; 1Тас. 4:13-18; Ваҳй 20

Мо таълим медиҳем, ки Исои Масеҳ ҳамонест, ки ба воситааш Худо тамоми одамизодро доварӣ хоҳад кард²⁸:

А. Боваркардагонро²⁹

Б. Ҳангоми бозгашти пурчалолаш сокинони зиндаи заминро³⁰

В. Мурдагони нобоварро дар назди Тахти Бузурги Сафед³¹.

“Зеро ки Падар бар ҳеҷ кас доварӣ намекунад, балки тамоми довариро ба Писар супурдааст, то ки ҳама Писарро эҳтиром кунанд, ончунон ки Падарро эҳтиром мекунанд. Касе ки Писарро эҳтиром накунад, Падарро, ки Фиристандаи Ӯст, эҳтиром накардааст”

(Юҳ. 5:22-23).

Чун миёнарав байни Худо ва одам³², чун сари бадани Худ ҷамоат³³ ва чун Подшоҳи коинот, ки хоҳад омад ва дар тахти Довуд ҳукмронӣ хоҳад кард³⁴, Ӯ довари охирини ҳамаи ононест, ки ба Ӯ чун ба Худованд ва Начоткор умед намебанданд³⁵.

“Зеро ки Худо ягона аст, ва воситачии байни Худо ва одамон низ ягона аст, ки Исои Масеҳи одамизод аст”

(1 Тим. 2:5).

²⁸ Юҳ. 5:22,23

²⁹ 1 Қўр. 3:10-15; 2 Қўр. 5:10

³⁰ Мат. 25:31-46

³¹ Ваҳй 20:11-15

³² 1 Тим. 2:5

³³ Эфс. 1:22; 5:23; Қўл. 1:18

³⁴ Иш. 9:6,7; Ҳиз. 37:24-28; Лук. 1:31-33

³⁵ Мат. 25:14-16; Аъм. 17:30,31

2.3. Худои Рӯҳи Пок (Рӯҳулқудс)

Мо таълим медиҳем, ки Рӯҳи Пок шахсияти Худой, ҷовид, бепайдоиш, дорои хусусиятҳои шахсият ва Худой, аз он ҷумла ақл³⁶, хиссиёт³⁷, ирода³⁸, ҷовидонӣ³⁹, бемаконӣ⁴⁰, ҳамадонӣ⁴¹, қудратмандии комил⁴² ва вафодорӣ⁴³ мебошад. Дар тамоми хусусиятҳои Худой \bar{U} бо Падар ва Писар баробар аст ва моҳияти якхела дорад⁴⁴.

“Пас, биравед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед, ва онҳоро ба исми Падар ва Писар ва Рӯҳулқудс таъмид диҳед”
(Мат. 28:19).

Мо таълим медиҳем, ки кори Рӯҳи Пок аз он иборат аст, ки иродаи Худоро нисбати тамоми одамизод ба ҷо оварад. Мо амалиёти мустақилонаи \bar{U} ро дар офариниш⁴⁵, таҷассум⁴⁶, паёми навишташуда⁴⁷ ва кори начот эътироф мекунем⁴⁸.

“Ва мавлуди Исои Масеҳ чунин буд: вақте ки модари \bar{U} Марям ба ақди Юсуф даромад, пеш аз он ки ҳамбистар шаванд, маълум гардид, ки вай аз Рӯҳулқудс ҳомиладор аст” (Мат. 1:18).

³⁶ 1 Қӯр. 2:10-13

³⁷ Эфс. 4:30

³⁸ 1 Қӯр. 12:11

³⁹ Ибр. 9:14

⁴⁰ Заб. 138:7-10

⁴¹ Иш. 40:13-14

⁴² Рум. 15:13

⁴³ Юх. 16:13

⁴⁴ Мат. 28:19; Аъм. 5:3,4; 28:25,26; 1 Қӯр. 12:4-6; 2 Қӯр. 13:14; Ирм. 31:31-34; Ибр. 10:15-17

⁴⁵ Ҳас. 1:2

⁴⁶ Мат. 1:18

⁴⁷ 2 Пет. 1:20,21

⁴⁸ Юх. 3:5-7

Мо таълим медиҳем, ки кори бемонанди Рӯҳи Пок дар ин замон дар рӯзи Панतिकост сар шуд, вақте ки Ҷ аз ҷониби Падар, чунон ки Масеҳ ваъда кард⁴⁹, омад, то асоси бадани Масеҳро гузошта, сохтани онро ба анҷом расонад. Кори Ҷ ҷаҳонро бар гуноҳ, ва бар росткорӣ ва бар доварӣ мулзам кардан, Худованд Исои Масеҳро ҷалол додан ва боваркардагонро ба сурати Масеҳ даровардан аст⁵⁰.

“Аммо ҳамаи мо, бо рӯи кушода, мисли он ки дар оина бошад, ба ҷалоли Худованд нигариста, ба ҳамон сурат аз ҷалол ба ҷалол табдил меёбем, ва ин аз Худованд, яъне аз Рӯҳ аст” (2 Қӯр. 3:18).

Мо таълим медиҳем, ки дар зодан аз олами боло Рӯҳи Пок амалкунандаи фавқуттабииву соҳибхитиёр буда, ҳамаи боваркардагонро дар бадани Масеҳ ғӯта (таъмид) медиҳад⁵¹. Рӯҳи Пок ҳамчунин дар онҳо сокин буда, онҳоро пок мекунад, дастур медиҳад, барои хизматгузорӣ қувват медиҳад ва дар рӯзи наҷот онҳоро мӯҳр мезанад⁵².

“Дар Ҷ шумо низ, чун каломи ростиро, яъне башорати наҷоти худро шунидед ва ба Ҷ имон овардед, бо Рӯҳулқудси ваъдашуда мӯҳр зада шудаед” (Эфс. 1:13).

Мо таълим медиҳем, ки Рӯҳи Пок омӯзгори Худоист, ки фиристагони Исо (ҳаввориён) ва паёмбаронро ба тамоми ростӣ раҳнамун кард, вақте онҳо барои навиштани паёми Худо, Навиштаҳои Пок, ӯҳдадор буданд⁵³. Дар ҳар як боваркарда аз лаҳзаи наҷотёбӣ доимо Рӯҳи Пок ҳузур дорад, ва ӯҳдадории ҳар як

⁴⁹ Юх. 14:16,17; 15:26

⁵⁰ Юх. 16:7-9; Аъм. 1:5; Рум. 8:29; 2 Қӯр. 3:18; Эфс. 2:22

⁵¹ 1 Қӯр. 12:13

⁵² Рум. 8:9-11; 2 Қӯр. 3:6; Эфс. 1:13

⁵³ 2 Пет. 1:19-21

шаҳси аз Рӯҳ зода онро дар бар мегирад, ки аз Рӯҳ пур шавад (дар зери назорати Рӯҳ бошад)⁵⁴.

“Ва масти шароб нашавед, ки аз он фисқу фуҷур ба амал меояд; балки аз Рӯҳ пур шуда...” (Эфс. 5:18).

Мо таълим медиҳем, ки Рӯҳи Пок ба ҷамоат бахшоишҳои рӯҳонӣ ато мекунад. Рӯҳи Пок на Худро на корхояшро, балки Масеҳро ҷалол медиҳад⁵⁵. Ӯ воситаест барои наҷот ёфтани гумроҳон ва дар боварии пок устувор шудани боваркардагон.

“Аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо нозил шавад, қувват хоҳед ёфт ва дар Ерусалим ва дар тамоми Яҳудо ва Самария ва то ақсои дунё шоҳидони Ман хоҳед буд”
(Аъм. 1:8).

Мо дар ин хусус таълим медиҳем, ки Худои Рӯҳи Пок дар замони ҳозира барои комил кардани покон дар ато намудани тамоми бахшоишҳои Худ соҳибихтиёр аст. Ва низ таълим медиҳем, ки дар рӯзҳои аввали ҷамоат гап задан бо забонҳои гуногун ва нишон додани аломатҳову мӯъҷизаҳо бо мақсади он ба кор бурда шуданд, то ба дувоздаҳ фиристагони Исо чун ба ошкоркунандагони ҳақиқати Худой ишорат шуда, ҳаққонияти онҳо муайян карда шавад ва ҳаргиз барои он муқаррар нашуда буданд, то ки ин бахшоишҳо хусусиятҳои боваркардагон бошанд⁵⁶.

“Нишонаҳои ҳаввори дар миёни шумо бо камоли сабр дар аломатҳо, мӯъҷизаҳо ва қувваҳо нишон дода шуд”
(2 Қӯр. 12:12).

⁵⁴ Рум. 8:9-11; Эфс. 5:18; 1 Юх. 2:20,27

⁵⁵ Юх. 16:13,14; Аъм. 1:8; 1 Қӯр. 12:4-11; 2 Қӯр. 3:18

⁵⁶ 1 Қӯр. 12:4-11; 13:8-10; 2 Қӯр. 12:12; Эфс. 4:7-12; Ибр. 2:1-4

3. Одам

Мо таълим медиҳем, ки одам аз ҷониби Худо бевосита ва якбора ба сурат ва монандии Худо офарида шуд. Одам озод аз гуноҳ бо табиати оқилона, ақл, иродаи мустақил, худмуайянкунӣ, ва ҷавобгарии ахлоқӣ дар пеши Худо офарида шуд¹.

“Ва Худованд Худо одамро аз хоки замин бисирит, ва ба бинии вай рӯҳи ҳаёт дамид, ва одам ҷони зинда шуд”
(Ҳас. 2:7).

Мо таълим медиҳем, ки нияти Худо дар офариниши одам он буд, ки одам бояд Худоро ҷалол диҳад, аз мушоракати Худо лаззат барад, мувофиқи иродаи Худо зиндагӣ кунад ва ба воситаи ин хости Худоро, ки барои одам дар ҷаҳон муқаррар шудааст, ба ҷо оварад².

“Чунки ҳама чиз дар осмон ва бар замин, ҳар чизи намоён ва нонамоён, дар Ҷ офарида шудааст: хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ сарвариҳо ва хоҳ ҳукуматдориҳо, – ҳамааш ба воситаи Ҷ ва барои Ҷ ба вуҷуд оварда шудааст”
(Қўл. 1:16).

Мо таълим медиҳем, ки инсон аз боиси ба иродаи Худо беитоатӣ кардани Одам бегуноҳии худро аз даст дод. Вай гирифтори ҷазои марғи рӯҳонӣ ва ҷисмонӣ шуд, ғазаби Худоро ба худ гирифт. Вай табиатан фосид шуда, бе меҳрубонии Худо наметавонист ягон интиҳоб ё амали писандидаи Худоро кунад. Инсонро ягон қуввате набуд, то худро ислоҳ кунад, ва ғайр аз нобудшавӣ илочи дигаре надошт. Бинобар ин наҷоти одам пурра

¹ Ҳас. 2:7,15-25; Яъқ. 3:9

² Иш. 43:7; Қўл. 1:16; Ваҳй 4:11

меҳрубонии Худо ба воситаи кори начоти Худованди мо Исои Масеҳ аст³.

“Чунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалоли Худо маҳрум шудаанд” (Рум. 3:23).

Мо таълим медиҳем, ки азбаски тамоми одамизод аз Одам ба вучуд омадаанд, табиати бо гуноҳи Одам фосидшуда ба тамоми одамони ҳамаи асрҳо гузашт. Ягона истисно Исои Масеҳ аст. Ҳамин тариқ, тамоми одамизод аз рӯи табиат, аз рӯи интиҳоб, аз рӯи баёноти Худо гунаҳкоранд⁴.

“Дил аз ҳама чиз маккортар аст, ва он шифонопазир аст; кист, ки онро тавонад дарк кунад?” (Ирм. 17:9)

³ Ҳас. 2:16,17; 3:1-19; Юх. 3:36; Рум. 3:23; 6:23; 1 Қўр. 2:14; Эфс. 2:1-3; 1 Тим. 2:13,14; 1 Юх. 1:8

⁴ Заб. 13:1-3; Ирм. 17:9; Рум. 3:9-18,23; 5:10-12

4. Начот

Мо таълим медиҳем, ки начот на дар асоси хидмат ё корҳои неки одам, балки пурра аз ҷониби Худо ва аз рӯи меҳрубонӣ дар асоси фидияи Исои Масеҳ, яъне дар асоси хидмати шоистаи хуни Ҷ мебошад¹.

“Зеро ки шумо бо файз ба воситаи имон начот ёфтаед, ва ин на аз шумост, балки атои Худост, ва аз аъмол нест, то ки ҳеҷ кас фахр накунад. Зеро ки мо офаридаи Ҷ ҳастем ва дар Исои Масеҳ барои аъмоли нек, ки иҷрои онҳоро Худо пешакӣ барои мо таъин намудааст, ба вучуд оварда шудаем” (Эфс. 2:8-10).

4.1. Қарори Худо

Мо таълим медиҳем, ки қарор амали Худост. Ба воситаи он Ҷ пеш аз офаридани олам баъзе одамонро дар Масеҳ баргузид². Ҷ ба онҳо аз рӯи меҳрубонӣ ҳаёти нав медиҳад, начот медиҳад ва онҳоро пок мекунад.

“Валекин мо бояд ҳамеша Худоро барои шумо, эй бародарони маҳбуби Худованд, шукргузорӣ намоем, ки Худо аз ибтидо, ба василаи тақдиси рӯҳ ва имон ба ростӣ, шуморо барои начот баргузидааст” (2 Тас. 2:13).

Мо таълим медиҳем, ки қарори мустақилонаи Худо масъулияти одамро барои тавба кардан ва ба Масеҳ чун ба Начоткор ва Худованд бовар кардан инкор намекунад ва ба он муҳолиф нест³. Бо вучуди он, қарори мустақил доим ба мақсади аз

¹ Юх. 1:12; Эфс. 1:4-7; 2:8-10; 1 Пет. 1:18,19

² Рум. 8:28-30; Эфс. 1:4-11; 2 Тас. 2:13; 2 Тим. 2:10; 1 Пет. 1:1,2

³ Ҳиз. 18:23,32; 33:11; Юх. 3:18,19,36; 5:40; 2 Тас. 2:10-12; Ваҳй 22:17

тарафи Худо таъиншуда мерасад, чунки меҳрубони соҳибхитиёри \bar{U} воситаҳои қабул кардани бахшоиши наҷот ва инчунин худи наҷотро дар бар мегирад. Ҳамаи шахсоне ки Худо сӯи Худ даъват мекунад, бовар карда хоҳанд омад ва ҳама касонро, ки бовар карда меоянд, Падар қабул хоҳад кард⁴.

*“Оё Ман мавти шарирро хоҳонам? – мегӯяд Худованд Худо.
– Балки онро хоҳонам, ки \bar{u} аз рафтори худ тавба карда,
зинда монад” (Ҳиз. 18:23).*

Мо таълим медиҳем, ки Худо некӯиро ба гунаҳкорони тамоман фосид ато мекунад, ва он на ба ягон иқдоми онҳо алоқаманд аст. Некӯӣ на ба пешбиниҳои Худо оиди он чи онҳо мувофиқи иродашон ба ҷо меоваранд, балки танҳо ба меҳрубонӣ ва дилсӯзии мустақили \bar{U} алоқаманд аст. Одам некӯиро сазовор нест⁵.

“Ва мувофиқи таъиноти пешакии Худои Падар, бо тақдиси Рӯҳ, барои итоат ва пошидани Хуни Исои Масеҳ интиҳоб шудаанд: файз ва осоиштагӣ бар шумо фаровон бод” (1 Пет. 1:2).

Мо таълим медиҳем, ки қарори Худо набояд фақат чун он чи дар соҳибхитиёри асос ёфтааст, аз назар гузаронида шавад. Худо ҳақиқатан соҳибхитиёр аст, аммо \bar{U} ин мустақилиятро дар ҳамоҳангӣ бо дигар хусусиятҳои Худ, махсусан бо ҳамадонӣ, ростӣ, покӣ, ҳикмат, меҳрубонӣ ва меҳри Худ амалӣ мегардонад⁶. Ин мустақилият доимо иродаи Худоро баланд мебардорад, ки пурра бо хислати \bar{U} , чунон ки дар ҳаёти Худованди мо Исои Масеҳ зоҳир шудааст, мувофиқ аст⁷.

⁴ Юх. 6:37-40,44; Аъм. 13:48; Яък. 4:8

⁵ Эфс. 1:4-7; Тит. 3:4-7; 1 Пет. 1:2

⁶ Рум. 9:11-16

⁷ Мат. 11:25-28; 2 Тим. 1:9

“Пас, гап на дар он кас аст, ки майл дорад, ва саъю кӯшиши мекунад, балки дар марҳамати Худост”

(Рум. 9:16).

4.2. Зодашавии дубора

Мо таълим медиҳем, ки зодашавии дубора кори фавқуттабии Рӯҳи Пок аст, ки ба воситаи \bar{U} табиати Худой ва ҳаёти Худой ато мешавад⁸. Он фаврӣ буда, танҳо бо қувваи Рӯҳи Пок ба воситаи Сухани Худо ба амал меояд⁹, вақте гунаҳкори тавбакарда, чунон ки аз ҷониби Рӯҳи Пок қобилият пайдо кардааст, бовар карда ба даъвати Худо барои начот ҷавоб медиҳад. Зодашавии дубораи ҳақиқӣ ба воситаи самароти шоистаи тавба зоҳир мешавад, чунон ки дар муносибат ва рафтори росткорона нишон дода шудааст. Корҳои нек нишона ва самари хоси он хоҳад буд¹⁰. Ин итоат боваркардагонро водор месозад, ки беш аз пеш ба сурати Худованд Исои Масеҳ мувофиқат намоянд¹¹. Чунин мувофиқат хангоми бозомадани Масеҳ дар ҷалол ёфтани боваркарда ба нуктаи авчи худ мерасад¹².

“Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ сухани Маро бишнавад ва ба Фиристандаи Ман имон оварад, ҳаёти ҷовидонӣ дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст” (Юҳ. 5:24).

⁸ Юҳ. 3:3-8; Тит. 3:5

⁹ Юҳ. 5:24

¹⁰ 1 Қўр. 6:19,20; Эфс. 5:17-21; Фил. 2:12б; Қўл. 3:12-17; 2 Пет. 1:4-11

¹¹ 2 Қўр. 3:18

¹² Рум. 8:16,17; 2 Пет. 1:4; 1 Юҳ. 3:2,3

4.3. Сафедшавӣ

Мо таълим медиҳем, ки сафедшавӣ дар пеши Худо амали Худост¹³, ки ба воситаи он ӯ ононеро росткор эълон мекунад, ки ба воситаи бовар кардан ба Масех, аз гуноҳҳои худ тавба карда¹⁴, ӯро чун Худованди соҳибихтиёр эътироф мекунанд¹⁵. Ин росткорӣ аз хислати ӯ амали неки инсон чудо буда¹⁶, бар Масех вогузоштани гуноҳҳоямонро¹⁷ ва ба мо нисбат додани росткории Масехро дар бар мегирад¹⁸. Бо ин восита Худо метавонад росткор бошад ва ҳар киро, ки ба Исо бовар мекунад, сафед кунад¹⁹.

“Зеро агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исо Худованд аст, ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо ӯро аз мурдагон эҳё кардааст, наҷот хоҳӣ ёфт; чунки одам бо дили худ имон меоварад, ки ин барои адолати ӯст, ва бо даҳони худ эътироф мекунад, ки ин барои наҷоти ӯст”
(Рум. 10:9-10).

4.4. Покшавӣ

Мо таълим медиҳем, ки ҳар як боваркарда пеши Худо ба воситаи сафедшавӣ пок шудааст, яъне чудо карда шудааст, ва бинобар ин пок эътироф ва шинохта мешавад. Ин сафедшавӣ мавқеӣ ва фаврӣ буда, набояд бо равиши покшавӣ омехта шавад. Ин покӣ бо мақоми боваркарда алоқаманд аст, на бо рафтор ӯ ҳолати ҳозираи вай²⁰.

¹³ Рум. 8:30,33

¹⁴ Лук. 13:3; Аъм. 2:38; 3:19; 11:18; Рум. 2:4; 2 Қӯр. 7:10; Иш. 55:6,7

¹⁵ Рум. 10:9,10; 1 Қӯр. 12:3; 2 Қӯр. 4:5; Фил. 2:11

¹⁶ Рум. 3:20; 4:6

¹⁷ Қӯл. 2:14; 1 Пет 2:24

¹⁸ 1 Қӯр. 1:2,30; 6:11; 2 Қӯр. 5:21

¹⁹ Рум. 3:26

²⁰ Аъм. 20:32; 1 Қӯр. 1:2,30; 6:11; 2 Тас. 2:13; Ибр. 2:11; 3:1; 10:10,14; 13:12; 1 Пет. 1:2

*“Ба ҳасби ҳамин ирода мо ба василаи қурбони яқбораи
ҷисми Исои Масеҳ тақдис ёфтаем” (Ибр. 10:10).*

Мо таълим медиҳем, ки ба воситаи кори Рӯҳи Пок равиши покшавӣ вучуд дорад, ки бо он ҳолати боваркарда ба воситаи итоат ба Сухани Худо ва ёрии Рӯҳи Пок ба Масеҳ бештар монанд мешавад. Боваркарда метавонад зиндагии покии афзуншавандаро мувофиқи иродаи Худо аз сар гузаронда, беш аз пеш ба Худованди мо Исои Масеҳ монанд шавад²¹.

*“Худи Худои осоиштагӣ бигзор шуморо ба кулӣ пок
гардонад ва рӯҳу ҷону ҷисми шуморо дар вақти омадани
Худованди мо Исои Масеҳ комилан беайб нигоҳ дорад”
(1 Тас. 5:23).*

Дар ин хусус мо таълим медиҳем, ки ҳар шахси растагор (начотёфта) ба набарди ҳаррӯза кашида шудааст - табиати нав дар Масеҳ зидди ҷисм мубориза мебарад - аммо ёрии мувофиқ барои ғалаба ба воситаи қуввати Рӯҳи Пок, ки дар шахс сокин аст, омода карда шудааст. Бо вучуди ин мубориза бо боваркарда дар давоми тамоми ин умри заминиаши боқӣ мемонад ва ҳаргиз пурра тамом намешавад. Тамоми баёнот дар барои решакан кардани гуноҳ дар ин ҳаёт асосе дар Навиштаҳо надоранд. Решакан кардани гуноҳ имконнопазир аст, лекин Рӯҳи Пок пирӯзиро бар гуноҳ таъмин мекунад²².

*“На ин ки аллакай расида бошам, ё комил шуда бошам,
балки саъю кӯшиши менамоям, ки шояд ман ҳам бирасам,
чунон ки Исои Масеҳ ба ман расидааст” (Фил. 3:12).*

²¹ Юх. 17:17,19; Рум. 6:1-22; 2 Қўр. 3:18; 1 Тас. 4:3,4; 5:23

²² Ғал. 5:16-25; Эфс. 4:22-24; Фил. 3:12; Қўл. 3:9,10; 1 Пет. 1:14-16; 1 Юх. 3:5-9

4.5. Дилпури нисбати начот

Мо таълим медиҳем, ки тамоми бозхаридагоне, ки рӯзе начот ёфтаанд, бо қуввати Худо нигоҳ дошта мешаванд, ва бинобар ин то абад дар Масеҳ дилпур мемонанд²³.

“Ва Ман ба онҳо ҳаёти ҷовидонӣ мебахшам, ва онҳо то абад талаф нахоҳанд шуд, ва ҳеҷ кас наметавонад онҳоро аз дасти Ман кашида гирад” (Юҳ. 10:28).

Мо таълим медиҳем, ки ин бартарии боваркардагон аст, ки онҳо дар боварии қатъии начоти худ ба воситаи гувоҳии Сухани Худо шодӣ мекунанд. Бо вучуди ин, Сухани Худо ба онҳо манъ мекунад, ки озодии масеҳиро чун баҳона барои ҳаёти пургуноҳ ва хоҳиши ҷисмонӣ суиистифода кунанд²⁴.

“Зеро ки шумо, эй бародарон, ба озодӣ даъват шудаед, фақат ин ки озодӣ баҳонае барои ҳавасҳои ҷисм нашавад, балки ба якдигар бо муҳаббат хизмат кунед” (Ғал. 5:13).

4.6. Чудошавӣ аз гуноҳ

Мо таълим медиҳем, ки дар тамоми Паймони Куҳан ва Навин чудошавӣ аз гуноҳ ошкоро талаб мешавад ва ҳамчунин Навиштаҳо равшан ишорат мекунанд, ки дар рӯзҳои охир муртадӣ ва ҷаҳондӯстдорӣ зиёд хоҳад гашт²⁵.

*“Зери юги бегона бо якҷоягии беимонон сар ҳам нақунед. Зеро ки адолат (росткорӣ) бо шарорат (бадкорӣ) чӣ алоқае дорад? Ва нур бо торикӣ чӣ умумияте дорад?”
(2 Қӯр. 6:14)*

²³ Юҳ. 5:24; 6:37-40; 10:27-30; Рум. 5:9,10; 8:1, 31-39; 1 Қӯр. 1:4-9; Эфс. 4:30; Ибр. 7:25; 13:5; 1 Пет. 1:4,5; Ях. 24

²⁴ Рум. 6:15-22; 13:13,14; Ғал. 5:13,16,17,25,26; Тит. 2:11-14

²⁵ 2 Қӯр. 6:14-7:1; 2 Тим. 3:1-5

Мо таълим медиҳем, ки аз миннатдории пурра барои меҳрубонии Худо, ки ба мо ато шудааст ва аз сабаби он ки Худои пурчалол бениҳоят шоистаи таслими пурраи мост, ҳамаи наҷотёфтагон бояд тавре зиндагӣ кунанд, то меҳри парастикунандаро ба Худо нишон дода, номи Худованд ва Наҷоткорамонро паст накунем. Мо ҳамчунин таълим медиҳем, ки аз ҳар гуна алоқа бо муртадии динӣ ва рафторҳои ҷаҳонӣ ва гуноҳолуд ҷудо шудан аз ҷониби Худо амр шудаанд²⁶.

“Аз умедворӣ тасаллӣ ёбед; дар мусибат пуртоқат бошед; ҳамеша дуо гӯед” (Рум. 12:12).

Мо таълим медиҳем, ки боваркардагон бояд аз гуноҳ сӯи Худованди мо Исои Масеҳ ҷудо шаванд²⁷ ва тасдиқ намоянд, ки ҳаёти масеҳиёна ҳаёти росткорона ва итоаткорона аст, ки ба воситаи дастурҳои хушбахтӣ²⁸ ва ҷустуҷӯи доимии покӣ зоҳир мешавад²⁹.

*“Осоиштагиро бо ҳама пеша кунед ва қудсиятро толиб бошед, ки бе он ҳеҷ кас Худовандро нахоҳад دید”
(Ибр. 12:14).*

²⁶ Рум. 12:1,2; 1 Қўр. 5:9-13; 2 Қўр. 6:14-7:1; 1 Юҳ. 2:15-17; 2 Юҳ. 9-11

²⁷ 2 Тас. 1:11,12; Ибр. 12:1,2

²⁸ Мат. 5:2-12

²⁹ Рум. 12:1,2; 2 Қўр. 7:1; Ибр. 12:14; Тит. 2:11-14; 1 Юҳ. 3:1-10

5. Чамоат

5.1. Чамоати умумичаҳонӣ

Мо таълим медиҳем, ки ҳамаи ононе ки ба Исои Масеҳ бовар карданд, дарҳол ба воситаи Рӯҳи Пок узви як бадани муттаҳиди рӯҳонӣ, яъне чамоат¹, арӯси Масеҳ², мешаванд, ки сари он Масеҳ аст³.

“Зеро, чунон ки бадан як аст, лекин узвҳои бисёр дорад, ва ҳамаи узвҳои як бадан, агарчи бисёранд, як баданро ташкил мекунанд, – ончунон Масеҳ низ. Зеро ки ҳамаи мо – хоҳ яҳудиён, хоҳ юнониён, хоҳ гуломон, хоҳ озодон – бар тибқи як Рӯҳ дар як бадан таъмид ёфтаем, ва ҳама аз як Рӯҳ нӯшонида шудаем” (1 Қӯр. 12:12-13).

Мо таълим медиҳем, ки бунёдшавии чамоат, бадани Масеҳ, дар рӯзи Панतिकост⁴ сар шуд ва ҳангоме ки Масеҳ барои ба осмон гирифтани мансубони Худ меояд, ба анҷом хоҳад расид⁵.

“Чунки Худи Худованд бо бонги даъват, бо садои фариштаи муқарраб ва карнаи Худо, аз осмон нузул хоҳад кард, ва онҳое ки дар Масеҳ мурдаанд, аввал эҳё хоҳанд шуд; баъд мо, зиндаҳо, ки боқӣ мондаем, бо якҷоягии онҳо ба абрҳо бурда хоҳем шуд, то ки Худовандро дар ҳаво пешвоз гирем, ва ҳамин тавр ҳамеша бо Худованд хоҳем буд” (1 Тас. 4:16-17).

¹ 1Қӯр. 12:12,13

² 2 Қӯр. 11:2; Эфс. 5:23-32; Вахй 19:7,8

³ Эфс. 1:22; 4:15; Қӯл 1:18

⁴ Аъм. 2:1-21,38-47

⁵ 1Қӯр. 15:51,52; 1 Тас. 4:13-18

Мо таълим медиҳем, ки ҷамоат организми беназири рӯхониест, ки аз ҷониби Масеҳ ба вучуд омада, аз тамоми боваркардагоне иборат аст, ки дар ин даври ҳозира аз олами боло зода шудаанд⁶. Ҷамоат аз халқи Исроил ҷудо буда⁷, сиррест, ки дар давраи Паймони Куҳан ошкор нашуда буд⁸.

“Ин сирр бузург аст, вале ман нисбат ба Масеҳ ва ҷамоат суҳан меронам” (Эфс. 5:32).

5.2. Ҷамоати маҳаллӣ

Мо таълим медиҳем, ки бунёд ва давомнокии ҷамоатҳои маҳаллӣ дар Навиштаҳои Паймони Навин равшан таълим дода шуда⁹, муайян гардидааст, ва ҳамчунин таълим медиҳем, ки ба аъзоёни як бадани рӯхонӣ супориш дода шудааст, ки дар ҷамоатҳои маҳаллӣ бо ҳам ҷамъ шаванд¹⁰.

“Ва ҷамъомади худро тарк накунем, чунон ки баъзе касонро таомул шудааст, балки якдигарро насиҳат диҳем, ва беиштар ба қадри он ки шумо наздик шудани он рӯзро мебинед” (Ибр. 10:25).

Мо таълим медиҳем, ки ягона ҳокимияти олии ҷамоат Масеҳ аст¹¹ ва роҳбарият, бахшоишҳо, тартиб, интизом ва ибодат дар ҷамоат ҳамааш ба воситаи ҳокимияти олии Ӯ таъин мешавад, чунон ки дар Навиштаҳо аст. Хизматгороне ки номхояшон дар Навиштаҳои Пок зикр шудаанд ва таҳти роҳбарии Масеҳ бар ҷамоат хизматгузорӣ мекунанд, пирон (мардоне ки ҳамчунин усқуфҳо, шубонон, ва шубон-муаллимон номида мешаванд¹²) ва диаконҳо

⁶ Эфс. 2:11-3:6

⁷ 1Қӯр. 10:32

⁸ Эфс. 3:1-6; 5:32

⁹ Аъм. 14:23,27; 20:17,28; Ғал. 1:2; Фил. 1:1; 1 Тас. 1:1; 2 Тас. 1:1

¹⁰ 1 Қӯр. 11:18-20; Ибр. 10:25

¹¹ Эфс. 1:22; Қӯл. 1:18

¹² Аъм. 20:28; Эфс. 4:11

мебошанд. Ҳар дуи онҳо бояд ба талаботи Навиштаҳо ҷавобгӯ бошанд¹³.

“Ва Ҷ сари бадан, яъне ҷамоат аст; Ҷ навбар ва нахустзода аз мурдагон аст, то ки дар ҳама чиз Ҷ аввалин бошад” (Қўл. 1:18).

Мо таълим медиҳем, ки ин роҳбарон чун хизматгорони Масеҳ¹⁴ кор карда, дар роҳнамоии ҷамоат қудрати Ҷро доранд. Ҷамоат бояд ба роҳбарии онҳо итоат кунад¹⁵.

“Ба сардорони худ фармонбардор ва мутеъ бошед, зеро онҳо ҳамеша гами ҷонҳои шуморо меҳӯранд, чунки ба ҳисобот додан вазифадор мебошанд; то ки онҳо ин вазифаро ба шодӣ ба ҷо оваранд, на бо оҳу нола, зеро ки ин барои шумо фоиданок нест” (Ибр. 13:17).

Мо аҳамияти шогирдӣ¹⁶, ҷавобгарии тамоми боваркардагон ба ҳамдигар¹⁷, ҳамчунин зарурати ислоҳ кардани аъзоёни гуноҳкунандаи ҷамоатро мувофиқи меъёрҳои Навиштаҳо таълим медиҳем¹⁸.

”Балки ба шумо навиштаам, ки бо касе алоқа накунад, ки худро бародар номида, зинокор, ё ҳаромризқ, ё бутпараст, ё бадзабон, ё бадмаст, ё гонатгар шуда мондан мегирад; бо чунин одам якҷоя хӯрок ҳам нахӯред” (1 Қўр. 5:11).

Мо мустақилияти ҷамоати маҳаллиро таълим медиҳем, ки аз ҳар гуна ҳокимият ё назорати берунӣ озод буда, дорои ҳукуки

¹³ 1 Тим. 3:1-13; Тит. 1:5-9; 1 Пет. 5:1-5

¹⁴ 1 Тим. 5:17-22

¹⁵ Ибр. 13:7,17

¹⁶ Мат. 28:19,20; 2 Тим. 2:2

¹⁷ Мат. 18:15-17

¹⁸ Мат. 18:15-22; Аъм. 5:1-11; 1 Қўр. 5:1-13; 2 Тас. 3:6-15; 1 Тим. 1:19,20; Тит. 1:10-16

худидоракуни мебошад ва аз ҳар гуна даҳолати ягон иерархияи шахсони чудоғона ё ташкилотҳо озод аст¹⁹. Мо таълим медиҳем, ки барои нишон додан ва паҳн кардани боварӣ бо ҳамдигар ҳамкорӣ кардани ҷамоатҳои ҳақиқӣ мувофиқи Навиштаҳо аст. Бо вучуди ин, меъёр ва тарзи ҳамкориро бояд танҳо ҷамоатҳои маҳаллӣ ба воситаи шубонони худ ва маънидоди Навиштаҳо ва корбурди он муқаррар кунанд²⁰.

“Пас, ниғаҳбони худатон ва ниғаҳбони тамоми он рамае бошед, ки Рӯҳулқудс шуморо барои назорат кардани он таъин намудааст, то ки ҷамоати Худоро, ки Ӯ бо Хуни Худ харидааст, бичаронед” (Аъм. 20:28).

Мо таълим медиҳем, ки мақсади ҷамоат ба воситаи бо бовар бино кардани худ²¹, ба воситаи таълими Сухан²², ба воситаи ҳамнишинӣ²³, ба воситаи нигоҳ доштани дастурот (ғӯтаву шомии Худованд)²⁴, ба воситаи ривоч додани Хушхабар ва ба тамоми ҷаҳон расондани²⁵ он Худоро ҷалол додан аст²⁶.

“Ва онҳо бо шунидани таълими ҳаввориён, бо мушоракати онҳо, бо шикастани нон ва бо дуо гуфтан машғул буданд” (Аъм. 2:42).

Мо таълим медиҳем, ки тамоми покон ба хизмат даъват шудаанд²⁷.

“Инак, ба зудӣ меоям, ва мукофоти Ман бо Ман аст, то ки ҳар касро мувофиқи аъмолаш сазо диҳам” (Ваҳй 22:15).

¹⁹ Тит. 1:5

²⁰ Аъм. 15:19-31; 20:28; 1Қӯр. 5:4-7,13; 1 Пет. 5:1-4

²¹ Эфс. 4:13-16

²² 2 Тим. 2:2,15; 3:16-17

²³ Аъм. 2:47; 1 Юх. 1:3

²⁴ Лук. 22:19; Аъм. 2:38-42

²⁵ Мат. 28:19; Аъм. 1:8

²⁶ Эфс. 3:21

²⁷ 1 Қӯр. 15:58; Эфс. 4:12; Ваҳй 22:12

Мо зарурати бо Худо ҳамкорӣ кардани ҷамоатро таълим медиҳем, ҳангоме ки \bar{U} дар ҷаҳон мақсади Худо ба амал меоварад. Бо ин мақсад \bar{U} ба ҷамоат бахшоишҳои рӯҳонӣ ато мекунад. Аввал, \bar{U} мардонро ато мекунад, ки барои такмили покони ба хизмат интиҳоб шудаанд²⁸. Ҳамчунин \bar{U} ба ҳар як узви бадани Масеҳ маҳорати нодир ва махсус медиҳад²⁹.

“Ба якдигар, ҳар яке аз рӯи бахшоише ки ёфтаед, ҳамчун муваккалонии неки файзи гуногуни Худо хизмат кунед. Касе агар сухане ба забон ронад; касе агар хизмат кунад, бигзор мувофиқи қуввате ки Худо ба вай медиҳад, хизмат кунад, то ки дар ҳама чиз Худо ба воситаи Исои Масеҳ ҷалол ёбад, ки \bar{U} ро ҷалол ва салтанат то абад бод. Омин” (1Пет. 4:10-11).

Мо таълим медиҳем, ки ба ҷамоати аввалин ду навъ бахшоиш ато шуда буд: 1) бахшоишҳои мӯъҷизаҳои расонидани паёми Худо ва шифодихӣ муваққатан дар давраи дувоздаҳ фиристаи Исо барои тасдиқи ҳаққонияти муждаи фиристаҳо ато шуда буд³⁰; 2) бахшоишҳои хизматгузорӣ ба боваркардагон барои такмили ҳамдигар ато шуда буд. Акнун, бо паёми пурраи Паймони Навин, Навиштаҳо ягона меъёри ҳаққонияти хабари одам шуд. Бинобар ин бахшоишҳои дорои табиати мӯъҷизаҳо барои тасдиқи шахс ё хабари вай дигар лозим нестанд³¹. Бахшоишҳои мӯъҷизанок метавонанд ҳатто аз ҷониби шайтон сохтакорӣ карда шаванд, то ки ҳатто боваркардагонро фиреб диҳанд³². Бахшоишҳои имрӯз амал мекунанд, паёми нави Худоро надоранд, ва барои устувор кардан ато шудаанд³³.

²⁸ Эфс. 4:7-12

²⁹ Рум. 12:5-8; 1 Қӯр. 12:4-31; 1 Пет. 4:10,11

³⁰ Ибр. 2:3,4; 2 Қӯр. 12:12

³¹ 1 Қӯр. 13:8-12

³² Мат. 24:24

³³ Рум. 12:6-8

“Муҳаббат ҳаргиз хотима намеёбад, гарчанде ки нубувватҳо хотима хоҳад ёфт, забонҳо хомӯш хоҳад шуд, ва дониш ботил хоҳад гаши” (1 Қӯр. 13:8).

Мо таълим медиҳем, ки имрӯз ҳеҷ кас дорои бахшоиши шифодиҳӣ нест, аммо Худо дуои боварио мешунавад ва барои шахси бемор, азоб кашаидаи стода ва мусибатзада мувофиқи иродаи комили Худ ҷавоб хоҳад дод³⁴.

“Ба гуноҳҳои худ назди якдигар иқрор намоед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед: дуои боисрори шахси одил қуввати бузурге дорад” (Яъқ. 5:16).

Мо таълим медиҳем, ки ба ҷамоати маҳаллӣ ду маросим дода шудааст: ғӯта ва шомии Худованд³⁵. Ғӯтаи масеҳӣ ба воситаи даромадан ба об³⁶ гувоҳии ҷиддӣ ва зебои боваркарда аст. Ғӯта бовар кардани вайро ба Начоткори маслубшуда, дафншуда ва растохезкарда нишон медиҳад. Ғӯта якшавии вайро бо Масеҳ дар марг барои гуноҳ ва дар растохез барои ҳаёти нав нишон медиҳад³⁷. Он ҳамчунин аломати мушоракат ва монандшавӣ бо бадани намоёни Масеҳ мебошад³⁸.

“Пас мо, дар маргаи таъмид ёфта, бо Ҷ дафн шудаем, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон эҳё шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав қадамгузор шавем”
(Рум. 6:4).

Мо таълим медиҳем, ки шомии Худованд то он даме ки Ҷ меояд, ёдоварӣ ва эълони марги Ҷст, ва ҳар гоҳ ягон кас дар шомии Худованд иштирок карданӣ бошад, бояд доимо худро ҷиддӣ

³⁴ Лук. 18:1-8; Юх. 5:7-9; 2 Қӯр. 12:6-10; Яъқ. 5:13-16; 1 Юх. 5:14,15

³⁵ Аъм. 2:38-42

³⁶ Аъм. 8:36-39

³⁷ Рум. 6:1-11

³⁸ Аъм. 2:41,42

бисанчад³⁹. Мо таълим медиҳем, ки унсурҳои нон ва оби ангур танҳо нишонаҳои ҷисм ва хуни Масеҳ бошанд ҳам, Масеҳи аз мурдагон бархоста ҳангоми шоми Худованд ба таври махсус ҳузур дошта, бо халқи Худ мушоракат дорад⁴⁰.

“Зеро ҳар боре ки ин нонро мехӯред ва ин косаро менӯшед, мамоти Худовандро эълон мекунед, то даме ки Ӯ биёяд. Бинобар ин ҳар кӣ ба таври ношоиста ин нонро бихӯрад ё косаи Худовандро бинӯшад, бар зидди Бадан ва Хуни Худованд айбдор хоҳад шуд” (1 Қӯр. 11:26-27).

³⁹ 1 Қӯр. 11:23-32

⁴⁰ 1 Қӯр. 10:16

6. Фариштагон

6.1. Фариштагони пок

Мо таълим медиҳем, ки фариштагон махлуқоти офаридашуда мебошанд ва аз ин сабаб набояд парастидани карда шаванд. Онҳо нисбат ба одам мартабаи баландтар дошта бошанд ҳам, барои хизмат ба Худо ва парастидани ӯ офарида шудаанд¹.

“Оё ҳамаи онҳо рӯҳҳои хизматгузор нестанд, ки барои хизмати онҳое фиристода мешаванд, ки вориси наҷот хоҳанд шуд?” (Ибр. 1:14)

6.2. Фариштагони афтода

Мо таълим медиҳем, ки шайтон фариштаи офаридашуда ва сабабгори гуноҳ аст. Вай бар зидди Офаридгори худ бархоста², шумораи зиёди фариштагонро тарафдори худ сохт³ ва Ҳавворо ба васваса андохта⁴, гуноҳро ба насли одамизод ворид намуд ва дучори доварию Худо гардид.

*“Эй зӯҳраи субҳидам, чӣ гуна аз осмон афтодай! Эй, ки халқҳоро поймол мекардӣ, чӣ гуна бар замин бархӯрдай!”
(Иш. 14:12)*

Мо таълим медиҳем, ки шайтон душмани ошкору шинохташудаи Худову одам буда⁵, мири ин ҷаҳон аст, ки ба воситаи марг ва

¹ Лук. 2:9-14; Ибр. 1:6,7,14; 2:6,7; Ваҳй 5:11-14

² Иш. 14:12-17; Ҳиз. 28:11-19

³ Мат. 25:41; Ваҳй 12:1-14

⁴ Ҳас. 3:1-15

⁵ Иш. 14:13,14; Мат. 4:1-11; Ваҳй 12:9,10

растохези Исои Масеҳ мағлуб шуда⁶, дар кӯли оташин ҷовидона
чазо дода хоҳад шуд⁷.

*“Ва иблис, ки онҳоро фиреб мекард, дар кӯли оташ ва
кибрит андохта шуд, ки он ҷо ҳайвони ваҳшӣ ва набиш
козиб ҳастанд, ва онҳо шабу рӯз то абад азоб хоҳанд
кашид” (Ваҳй 20:10).*

⁶ Рум. 16:20

⁷ Иш. 14:12-17; Ҳиз. 28:11-19; Мат. 25:41; Ваҳй 20:10

7. Охирзамон

7.1. Марг

Мо таълим медиҳем, ки марги ҷисмонӣ гум шудани ҳуши ғайримоддӣ моро дар бар намегирад¹; ва ҷудошавии рӯҳ ва бадан вучуд дорад²; ва ҷони бозхаридашудагон дарҳол ба ҳузури Масеҳ меояд³. Барои растагорон ҷунин ҷудошавӣ то замоне давом хоҳад ёфт, ки ҷамоат⁴ ба осмон бурда шавад, ва ин растохези якум аст⁵, вақте рӯҳ ва бадани мо аз сари нав як хоҳад шуд, то ҷовидона бо Худованди мо ҷалол ёбад⁶. То он замон ҷонҳои наҷотёфтагон дар Масеҳ дар мушоракати шодмон бо Худованди мо Исои Масеҳ хоҳанд монд⁷.

Ва Исо ба вай гуфт: “Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки имрӯз бо Ман дар биҳишт хоҳӣ буд” (Луқ. 23:43).

Мо ҷисман растохези тамоми одамонро, наҷотёфтагонро барои зиндагии ҷовидонӣ⁸, ва наҷотнаёфтагонро барои доварӣ ва ҷазои абадӣ⁹ таълим медиҳем.

“Ва аз ин тааҷҷуб накунад, зеро соате мерасад, ки ҳамаи онҳое ки дар қабр мебошанд, овози Ёро хоҳанд шунид, ва берун хоҳанд омад – некӯкорон барои қиёмати ҳаёт ва бадкорон барои қиёмати доварӣ” (Юҳ. 5:28-29).

¹ Ваҳй 6:9-11

² Яъқ. 2:26

³ Луқ. 23:43; 2 Қӯр. 5:8; Фил. 1:23

⁴ 1 Тас. 4:13-17

⁵ Ваҳй 20:4-6

⁶ 1 Қӯр. 15:35-44,50-54; Фил. 3:21

⁷ 2 Қӯр. 5:8

⁸ Юҳ. 6:39; Рум. 8:10,11,19-23; 2 Қӯр. 4:14

⁹ Дон. 12:2; Юҳ. 5:29; Ваҳй 20:13-15

Мо таълим медиҳем, ки чонҳои начотнаёфтагон дар ҳолати марг то растохези дуҷум ҷазо дода мешаванд¹⁰, вақте ки чонҳо ва ҷисмҳои растохезкарда якҷоя хоҳанд шуд¹¹. Сипас онҳо назди довари Тахти Бузурги Сафед¹² ҳозир мешаванд ва ба дӯзах, кӯли оташин¹³ андохта шуда, то абад аз зиндагии Худо маҳрум хоҳанд шуд¹⁴.

“Ва тахти бузурги сафед ва Нишинандаи онро дидам, ки аз ҳузури Ҷ осмон ва замин мегурехтанд, ва ҷое барои онҳо ёфт нашуд. Ва мурдагонро, хурдон ва бузургонро дидам, ки дар пеши Худо истодаанд, ва дафтариҳо кушода буд; ва дафтари дигаре кушода буд, ки дафтари ҳаёт аст; ва мурдагон бар тибқи он чи дар дафтариҳо навишта шудааст, яъне мувофиқи аъмолашон доварӣ карда шуданд. Ва баҳр мурдагонро, ки дар вай буданд, дод, ва мамот ва дӯзах мурдагонро, ки дар онҳо буданд, доданд; ва ҳар яке мувофиқи аъмолаш доварӣ карда шуд. Ва мамот ва дӯзах дар кӯли оташ андохта шуданд. Ин мамоти дуҷум аст. Ва ҳар кӣ дар дафтари ҳаёт навишта нашудааст, дар кӯли оташ андохта шуд”

(Ваҳй 20:11-15).

7.2. Ба осмон бурда шудани ҷамоат

Мо бозгашти шахсӣ ва ҷисмонии Худовандамон Исои Масеҳро¹⁵ таълим медиҳем, ки пеш аз ҳафт соли тангӣ ҷамоати худро аз ин замин ба осмон хоҳад гирифт¹⁶, ва байни ин ҳодисаю бо

¹⁰ Лук. 16:19-26; Ваҳй 20:13-15

¹¹ Юҳ. 5:28,29

¹² Ваҳй 20:11-15

¹³ Мат. 25:41-46

¹⁴ Дан. 12:2; Мат. 25:41-46; 2 Тас. 1:7-9

¹⁵ 1 Тас. 4:16; Тит. 2:13

¹⁶ Юҳ. 14:1-3; 1 Кӯр. 15:51-53; 1 Тас. 4:15-5:11

поконаш дар чалол бозомаданаш \bar{U} ба боваркардагон мувофиқи кирдорашон мукофот хоҳад дод¹⁷.

“Зеро ҳамаи мо бояд пеши курсии довариш Масеҳ ҳозир шавем, то ки ҳар яке ба бадали амале ки дар ҳаёти ҷисмии худ кардааст, хоҳ нек бошад ва хоҳ бад, бигирад”
(2Қӯр. 5:10).

7.3. Давраи Тангӣ

Мо таълим медиҳем, ки пас аз ба осмон бурда шудани ҷамоат¹⁸ довариш одилонаи Худо бар чаҳони бадкорон фаро хоҳад расид¹⁹ ва ин довариҳо ҳангоми бозомадани пурчалони Масеҳ ба замин ба нуқтаи авчи худ хоҳад расид²⁰. Дар он замон покони Паймони Куҳан ва покони Давраи Тангӣ аз мурдагон хоҳанд бархост ва зиндаҳо доварӣ хоҳанд шуд²¹. Ин давра ҳафтсолаи ҳафтодуми пайғамбарии Дониёлро дар бар мегирад²².

“Он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон намудор хоҳад гардид; ва он гоҳ ҳамаи қабилаҳои рӯи замин навҳа кунанд ва Писари Одамро бинанд, ки бо қудрат ва ҷалоли азим бар абрҳо меояд” (Мат. 24:30).

7.4. Омадани дуввуми Масеҳ ва Подшоҳии ҳазорсола

Мо таълим медиҳем, ки пас аз давраи Тангӣ Масеҳ барои гирифтани тахти Довуд²³ ва барои дар замин ба муддати ҳазор сол

¹⁷ 1 Қӯр. 3:11-15; 2 Қӯр. 5:10

¹⁸ Юх. 14:1-3; 1 Тас. 4:13-18

¹⁹ Ирм. 30:7; Дон. 9:27; 12:1; 2 Тас. 2:7-12; Ваҳй 16

²⁰ Мат. 24:27-31; 25:31-46; 2 Тас. 2:7-12

²¹ Дон. 12:2,3; Ваҳй 20:4-6

²² Дон. 9:24-27; Мат. 24:15-31; 25:31-46

²³ Мат. 25:31; Лук. 1:32,33; Аъм. 1:10,11; 2:29,30

барқарор намудани подшоҳии масеҳиёнаи Худ ба замин хоҳад баргашт²⁴. Дар давоми ин давра покони аз мурдагон бархоста бо \bar{U} бар Исроил ва бар ҳамаи халқҳои замин ҳукмронӣ хоҳанд кард²⁵. Пеш аз ин ҳукмронӣ зиддимасеҳ ва паёмбари дурӯғин сарнагун шуда, шайтон аз ин ҷаҳон дур хоҳад шуд²⁶.

“Хушбахт ва қуддус аст касе ки дар эҳёи якум иштирок дорад: бар онҳо мамоти дуҷум қудрат надорад, балки онҳо қоҳинони Худо ва Месеҳ хоҳанд шуд ва бо \bar{U} ҳазор сол салтанат хоҳанд ронд” (Ваҳй 20:6).

Мо таълим медиҳем, ки ҳуди Подшоҳӣ иҷро шудани ваъдаи Худо ба халқи Исроил хоҳад буд²⁷, ки \bar{U} онҳоро ба замин бармегардонад, ки онҳо бо беитоатии худ онро аз даст дода буданд²⁸. Натиҷаи беитоатии онҳо ин буд, ки халқи Исроил муваққатан дур карда шуд²⁹, аммо боз ба воситаи тавба бедор мешавад, то вориди замини баракат шавад³⁰.

“Чунин аҳде Ман бо хонадони Исроил баъд аз он айём хоҳам баст, – мегӯяд Худованд: – шариасти Худро дар ботини онҳо ҷойгир хоҳам кард, ва онро бар дили онҳо хоҳам навишт, ва Ман Худои онҳо хоҳам буд, ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд” (Ирм. 31:33).

Мо таълим медиҳем, ки дар замони ҳукмронии Худованди мо ҳамоҳангӣ, ростӣ, осоиш, росткорӣ ва зиндагии дуру дароз хоҳад буд³¹, ва бо озод шудани шайтон анҷом хоҳад ёфт³².

²⁴ Ваҳй 20:1-7

²⁵ Ҳиз. 37:21-28; Дон. 7:17-22; Ваҳй 19:11-16

²⁶ Дон. 7:17-27; Ваҳй 20:1-6

²⁷ Иш. 65:17-25; Ҳиз. 37:21-28; Зак. 8:1-17

²⁸ Так. Шар. 28:15-68

²⁹ Мат. 21:43; Рум. 11:1-26

³⁰ Ирм. 31:31-34; Ҳиз. 36:22-32; Рум. 11:25-29

³¹ Иш. 11; 65:17-25; Ҳиз. 36:33-38

³² Ваҳй 20:7

“Ва гург бо барра зиндагӣ хоҳад кард, ва паланг бо бузгола хоҳад хобид; ва гӯсола ва шербача ва парворӣ бо ҳам хоҳанд буд, ва кӯдаки хурде онҳоро хоҳад чаронид” (Иш. 11:6).

7.5. Доварии гумроҳшудагон

Мо таълим медиҳем, ки баъди озод шудани шайтон, пас аз ҳукмронии ҳазорсолаи Масеҳ³³, шайтон халқҳои заминро фиреб дода, онҳоро ба чанги зидди покон ва шаҳри дӯстдошта ҷамъ хоҳад кард. Ва дар он замон оташ аз осмон шайтон ва лашкари ӯро фуру хоҳад бурд³⁴. Пас аз ин шайтон ба кӯли оташ ва гӯгирд андохта хоҳад шуд³⁵, ва баъд аз он Масеҳ, ки довари тамоми одамизод мебошад³⁶, бузургу хурдро ҳангоми доварии Тахти Бузурги Сафед зинда гардонда, доварӣ хоҳад кард.

“Зеро ки Падар бар ҳеҷ кас доварӣ намекунад, балки тамоми довариро ба Писар сунурдааст” (Юҳ. 5:22).

Мо таълим медиҳем, ки ин растохези мурдагони наҷотнаёфта барои доварӣ растохези ҷисмонӣ хоҳад буд, ки дар он ҷо онҳо доварӣ шуда³⁷, ба ҷазои абадии ҳисшаванда, дар кӯли оташин, гирифтадор хоҳанд шуд³⁸.

Он гоҳ ба онҳое ки ба тарафи чапи ӯ ҳастанд, хоҳад гуфт: “Эй малъунон, аз Ман дур шавед ва ба оташи ҷовидоние ки барои иблис ва фариштагони вай муҳайё шудааст, биравед” (Мат. 25:41).

³³ Ваҳй 20:7

³⁴ Ваҳй 20:9

³⁵ Мат. 25:41; Ваҳй 20:10

³⁶ Юҳ. 5:22

³⁷ Юҳ. 5:28,29

³⁸ Мат. 25:41; Ваҳй 20:11-15

7.6. Човидонӣ

Мо таълим медиҳем, ки пас аз анҷом ёфтани Подшоҳии Ҳазорсола, озодшавии муваққатии шайтон, ва доварии нобоварон³⁹, начотёфтагон ба мақоми човидони чалол бо Худо ворид хоҳанд шуд, ки пас аз ин унсурҳои ин замин бояд аз байн рафта⁴⁰, бо замини нав иваз шавад, ва дар он фақат росткорӣ сокин аст⁴¹. Пас аз ин аз осмон шаҳри осмонӣ нозил шуда⁴², ҷои истиқомати покон хоҳад буд, ки дар он ҷо онҳо аз мушоракати доимӣ бо Худо ва ҳамдигар ҳаловат хоҳанд бурд⁴³. Худованди мо Исои Масех вазифаи начотро иҷро карда, сипас подшоҳиро ба Худо Падар хоҳад супурд⁴⁴, то ки дар тамоми соҳаҳо Худо дар Ягонагии Сегона то абад ҳукмронӣ кунад⁴⁵.

Ва осмони нав ва замини навро дидам; зеро ки осмони пештара ва замини пештара гузашт, ва баҳр дигар набуд. Ва ман, Юҳанно, шаҳри муқаддас — Ерусалими навро дидам, ки аз ҷониби Худо аз осмон нузул мекард, ва муҳайё шуда буд мисли арӯсе ки барои шавҳараи зинат ёфтааст. Ва овози баланде аз осмон шунидам, ки мегӯяд: “Инак, хаймаи Худо бо одамон, ва Ҷ̄ бо онҳо сокин хоҳад шуд; онҳо қавми Ҷ̄ хоҳанд буд, ва Худи Худо бо онҳо Худои онҳо хоҳад буд: ва Худо ҳар ашкро аз чашимони онҳо пок хоҳад кард, ва мамот дигар нахоҳад буд; ва гиря ва фиғон ва дард дигар нахоҳад буд; зеро он чи пештар буд, гузашт” (Ваҳй 21:1-4).

³⁹ 2 Тас. 1:9; Ваҳй 20:7-15

⁴⁰ 2 Пет. 3:10

⁴¹ Эфс. 5:5; Ваҳй 20:15,21,22

⁴² Ваҳй 21:2

⁴³ Юх. 17:3; Ваҳй 21,22

⁴⁴ 1 Қӯр. 15:23-28

⁴⁵ 1 Қӯр. 15:28

Илова:

Нишонаҳои бовар кардани ҳақиқӣ ва начотбахш

“Худро тафтиш намоед, ки оё дар имон ҳастед? Худро имтиҳон кунед. Оё шумо худро намешиносед, ки Исои Масеҳ дар шумост? Магар ин ки шумо на ончунон ҳастед, ки бояд бошед” (2Қӯр. 13:5).

А. Чизҳое ки бовар кардани ҳақиқиро на исбот мекунанд, на инкор:

1. Ахлоқи нағз	Матто 19:16-21; 23:27
2. Дониш	Рум. 1:21; 2:17-29
3. Меҳнати динӣ	Матто 25:1-10
4. Хизмат	Матто 7:21-24
5. Дарки гуноҳ	Аъмол 24:25
6. Дилпурии начот	Матто 23
7. Қарор оиди масеҳӣ шудан	Луқо 8:13-14

Б. Самару исботи ҳақиқатан масеҳӣ будан:

1. Меҳр нисбат ба Худо	Заб. 41:2-3; 72:25; Луқо 10:27; Рум. 8:7
2. Тавба аз гуноҳ	Заб. 31:5; Мас. 28:13; Рум. 7:14-23;
2Қӯр. 7:10; 1Юҳ.1:8-10
3. Фурутанӣ ҳақиқӣ	Заб. 50:19; Мат. 5:1-12; Яъқ. 4:6. 9-12
4. Худро ба чалоли Худо супурдан	Заб. 104:3; 113:9; Иш. 43:7;
48:10-11; Ирм. 9: 23-24; 1Қӯр. 10:31
5. Дуои пайваста	Луқо 18:1; Эфс. 6:18-20; Фил. 4:6-9;
1Тим. 2:1-4; Яъқ. 5:16-18
6. Меҳри фидокорона	1Юҳ. 2:9-11; 3:14; 4:7-21
7. Чудой аз ҷаҳон	1Қӯр. 2:12; Яъқ. 4:4-8; 1Юҳ. 2:15-17; 5:5
8. Калоншавии рӯҳонӣ	Луқо 8:15; Юҳ. 15:1-6; Эфс. 4:12-16
9. Ҳаёти итоаткорона	Мат. 7:21; Юҳ. 15:14-17; Рум. 16:26;
1Пет. 1:2.22; 1Юҳ. 2:3-5

Агар барои шахси масеҳӣ рӯйхати **А** рост ояд, аммо **Б** не, сабабе ҳаст, то ба ҳаққонияти масеҳӣ будани вай шубҳа кунем. Вале агар рӯйхати **Б** ба шахси масеҳӣ рост ояд, ҳамеша рӯйхати **А** ҳам мувофиқ меояд.